

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ ДЛЯ НАФТОГАЗОВОЇ ГАЛУЗІ

УДК 622.24

ГАЗОНАФТОПРОМИСЛОВОМУ ФАКУЛЬТЕТУ – 60 РОКІВ

*І. А. Васько**Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
76019, м. Івано-Франківськ, вул. Карпатська, 15, e-mail: drill@nmg.edu.ua*

В хронологической последовательности рассмотрены основные этапы развития и кадрового обеспечения нефтегазового промысла Прикарпатья и Украины начиная со второй половины XIX века. Основное внимание уделено подготовке инженерных кадров нефтяным и газонефтепромышленным факультетами, послужившими основанием для открытия Ивано-Франковского национального технического университета нефти и газа.

The main development periods and people ware XIX and Ukraine's oil and gas fields started from the second part of the nineteenth century have been examined in chronology. The main task has been attended to the preparation of the engineering personnel by the petroleum and gas engineering faculties. This was the main reason to create the Ivano-Frankivsk National Technical University of Oil and Gas.

Перлина Галичини – Прикарпаття – пахне нафтою. Це збагнули наші предки, котрі з давніх-давен заселяли схили й долини Карпат, зустрічаючи в різних місцях витoki в'язкої, темної, олійної консистенції і легкозаймистої рідини, що просочувалася крізь тріщини в земній корі й накопичувалась у заглибленнях рельєфу на поверхні води, наче сметана на молоці. Тоді ще не усвідомлювали люди який дар посилає їм природа. Але з плином часу знання про властивості цієї рідини поглиблювались, і люди почали використовувати її для господарських потреб, зокрема для виготовлення колісних мастил, смолоскипів, лікувальних препаратів, дублення шкір, консервації металевих і дерев'яних конструкцій і навіть як зброю. Заготівлею, розповсюдженням та примітивною перегонкою цієї рідини, яку в різні часи й у різних місцевостях називали скельною, земною олією, ропою і нафтою, займалися місцеві селяни, котрих називали “либаки”.

Для задоволення зростаючих потреб у нафті в місцях її природних витоків почали копати ями, рови й неглибокі колодязі. Такий примітивний спосіб видобування нафти тривав упродовж століть і зберігався до XIX століття.

Суттєве поживлення в нафтовому промислі Прикарпаття настало після спорудження першого нафтоперегінного куба в селі Модричі біля Борислава й одержання продукту, котрий було використали для освітлення вулиць Дрогобича, військових кошар у Самборі, ринкових площ у Відні та Празі. Попит на нафту зростає, і це обумовило збільшення кількості та глибини нафтових ям і колодязів.

Разом з тим ведуться роботи щодо вдосконалення технології перегонки нафти. В 1853 р. Львівським фармацевтам Янові Зегу та Гнатові Лукасевичу вдалося винайти вдосконалений метод фракціонування нафти, в результаті якого були одержані бензинові фракції, світильний гас, мастильні матеріали, парафін, гудрон та ін., а бляхар Адам Братковський виготовив безпечну і придатну для освітлення гасом лампу, яка відразу знайшла широке застосування в Європі й поза її межами. Цю дату вважають початком розвитку нафтовидобувної промисловості Прикарпаття.

Не зупиняючись на характеристиці етапів розвитку нафтової промисловості Прикарпаття впродовж другої половини XIX та першої половини XX століть відзначимо, що вони були продуктивними. Ями й колодязі замінили свердловини, був налагоджений випуск бурового й експлуатаційного обладнання, запроваджена насосна експлуатація свердловин, організований промисловий збір і транспортування видобутої нафти та її реалізація, створена система нафтоперегінних та газолінових заводів, започаткована розробка газових родовищ та прокладання газопроводів, створені гірничі округи для нагляду за виконанням гірничого законодавства фірмами і підприємствами, організована система підготовки робітничих, технічних та інженерних кадрів у Бориславських вертничих школах, Львівській політехніці та ін. Разом з цим значна увага була приділена розвитку геологорозвідувальної справи, запровадженню геофізичних методів дослідження свердловин, вдосконаленню техніки й технології буріння, системам розробки родовищ та експлуатації свердловин, розвитку трубопровідної системи та забезпеченню злагодже-

ного функціонування всіх ланок нафтогазовидобувного комплексу Прикарпаття у довоєнний період.

Друга світова війна, що несамовито лютувала на теренах України впродовж 1941–1944 років, залишила нам сплюндровану, спалену, зубожілу й пограбовану країну, котра на фронтах війни і поза ними втратила мільйон своїх громадян.

Незважаючи на надзвичайно важкі пофронтові умови населення звільнених територій продовжувало виробувати хліб, піднімати з руїн села й міста, промислові підприємства, поновлювати роботу закладів культури та освіти, відроджуватись і всіляко сприяти просуванню лінії фронту на захід.

27 липня 1944 р. Львів був звільнений від фашистської окупації і рішенням Уряду від 28 серпня 1944 року поновлена робота Львівського політехнічного інституту (ЛПІ). В грудні цього ж року в структурі ЛПІ на базі колишнього нафтового відділу відкритий нафтовий факультет, до якого в 1945 році приєднаний розформований Уфимський філіал Московського нафтового інституту.

Перший повоєнний навчальний рік в інституті й на факультеті почався, по суті, на руїнах, у напівзруйнованих, без вікон, опалення та освітлення корпусах, у пограбованих навчальних та науково-дослідних лабораторіях, без належного матеріально-технічного та кадрового забезпечення.

Посильну допомогу у відбудові матеріально-технічної бази, налагодженні навчальної та наукової роботи інституту надали союзна та республіканська академії наук, Київський та Ленінградський політехнічні інститути, Харківський механіко-машинобудівний інститут, наркомати та підприємства СРСР, обласні органи влади.

У вересні 1947 року Міністерство освіти СРСР затвердило номенклатуру факультетів, спеціальностей і кафедр ЛПІ.

На нафтовому факультеті була зосереджена підготовка фахівців із таких спеціальностей: “Геологія та розвідка нафтових і газових родовищ”, “Геофізичні методи пошуків та розвідки корисних копалин”, “Буріння нафтових і газових свердловин”, “Розробка та експлуатація нафтових і газових родовищ”, “Машини та обладнання нафтових і газових промислів”, “Хімічна технологія нафти і газу”, “Економіка та організація нафтової і газової промисловості”.

Основним завданням колективу нафтового факультету, першим деканом якого обрали доцента Єременка Т. Ю., було комплектування професорсько-викладацького складу, створення спеціалізованих кабінетів, розширення та доукомплектування навчальних лабораторій, методичне забезпечення навчального процесу, організація прийому, розселення, забезпечення форменим одягом студентів та залучення їх до різних форм громадської та культурно-масової роботи.

В 1949 році факультет здійснив перший повоєнний випуск 79 спеціалістів-нафтовиків.

Для задоволення потреб нафтогазової промисловості СРСР у спеціалістах факультет збільшує набір студентів і за їх чисельністю та кількістю випускаючих кафедр та спеціальностей стає найбільшим в ЛПІ. Тому в 1951/1952 навчальному році факультет поділили на три: “Геолого-розвідувальний” (декан проф. Мигаль М. К.), “Гірничопромисловий” (декан доц. Савенков Г. Д.) та “Нафтопромисловий” (декан проф. Юрженко Г. І.).

Незабаром з’ясувалось, що така реорганізація нафтового факультету виявилась недоцільною і вже в 1953/54 навчальному році гірничопромисловий факультет об’єднують з нафтопромисловим, в 1957/58 навчальному році геологорозвідувальний факультет реформують у геодезичний, а нафтові спеціальності приєднують до нафтопромислового, повернувши йому попередню назву нафтовий.

Першочерговим завданням об’єданого нафтового факультету стала розробка нових навчальних планів, котрі передбачали диференційовану підготовку спеціалістів залежно від наявності трудового стажу. Для студентів із фаховим виробничим стажем навчальний процес здійснювався з повним відривом від виробництва, інші впродовж I і II курсів зараховувались на робочі місця в нафтогазових підприємствах, а навчальний процес для них був організований у спеціально створеному виробничо-навчальному центрі в Дрогобичі. Для студентів без виробничого стажу запроваджувались тривалі дев’ятимісячні переддипломні практики на робочих місцях. Навчання за цими планами здійснювалось для студентів, прийнятих до інституту в 1959–1963 роках.

Враховуючи потреби нафтогазової промисловості на факультеті додатково у 1959 році відкривають спеціальності: “Автоматизація виробничих процесів видобутку і транспорту нафти і газу”, “Автоматизація виробничих процесів переробки нафти і газу”. У 1960 році відкривають спеціальність “Проектування та експлуатація нафтогазопроводів, газосховищ”, а в 1961 році – “Спорудження нафтогазопроводів, газосховищ і нафтобаз”. Таким чином підготовка інженерних кадрів всіх нафтогазових спеціальностей була зосереджена на нафтовому факультеті, котрий за науковим потенціалом, кількістю спеціальностей та профілюючих кафедр, за чисельністю студентів та якістю навчання постійно посідав чільні місця у структурі ЛПІ.

На факультеті працювали відомі вчені: академіки Сельський В. О., Порфир’єв В. Б., Суботін С. І., професори Бородкін В. Й., Кухтін І. М., Ладиженський М. Р., Попов С. М., Снарський О. М., Юрженко Т. І. та інші.

На початку шістдесятих років з ініціативи та при безпосередній участі професора Єременка Т. Ю. і при підтримці фахівців Комітету з науки і техніки Ради Міністрів УРСР з провідних вчених факультету була створена робоча група для підготовки концепції поступового перетворення факультету

тету на самостійний вищий навчальний заклад нафтогазового профілю. З цією метою був розроблений проект, забезпечене фінансування і розпочате спорудження окремого навчального корпусу та проект студентського гуртожитку для нафтовиків. Однак здійснити цей задум не вдалося, бо дещо змінилась державна політика стосовно вищої технічної школи, котра з метою покращення підготовки спеціалістів передбачала наближення навчальних закладів до виробничих баз. Створювались загальнотехнічні факультети, філіали та консультаційні пункти. Зокрема, в 1960 році був створений Станіславський загальнотехнічний факультет, котрий відповідно до наказу МВіССО УРСР № 401 від 9 липня 1963 р. реорганізували в Івано-Франківський філіал Львівського політехнічного інституту (ІФФЛПІ) з факультетами нафтової і газової промисловості та загально-технічним. Незабаром це ж Міністерство видає новий наказ № 465 від 24 серпня 1963 р. про переведення з 1 вересня 1963 р. нафтового факультету до ІФФЛПІ.

Переведенню підлягали кафедри: “Загальної геології, мінералогії і петрографії”; “Геології та розвідки нафтових і газових родовищ”; “Геофізичних методів пошуків і розвідки корисних копалин”; “Буріння нафтових і газових свердловин”; “Експлуатації нафтових і газових родовищ та машини і обладнання нафтових і газових промислів”, а також “Економіки та організації нафтової і газової промисловості”.

Інформація про переведення факультету до Івано-Франківська напередодні навчального року стала несподіваною для його колективу. Частина викладацького складу відмовилась від переїзду, що певним чином відобразилося на науковому потенціалі факультету.

Незважаючи на складність та невизначеність моменту впродовж 1963/64 навчального року факультет разом із кафедрами, лабораторіями, обладнанням та устаткуванням, геологічним музеєм і студентами переїхав до Івано-Франківська, де з вересня 1963 р. почався навчальний процес для студентів I–III курсів, а з вересня 1964 р. – всіх п'яти курсів. Відбулося злиття нафтового, нафтової і газової промисловості та загальнотехнічного факультетів і реальне становлення ІФФЛПІ. На цьому закінчився дев'ятнадцятирічний Львівський період функціонування нафтового факультету, впродовж якого було підготовлено й випущено 3348 інженерів-нафтовиків, а саме: 590 геологів, 435 геофізиків, 571 буровик, 305 експлуатаційників, 456 промислових механіків, 725 технологів із переробки нафти і газу, 246 економістів та 20 автоматників виробничих процесів.

Виконуючи наказ МВіССО УРСР № 465 підготовку спеціалістів для нафтопромислового комплексу продовжив ІФФЛПІ, в якому з 1 вересня 1963 р. на базі спеціальності “Машини та обладнання нафтових і газових промислів” та частини студентів, переведених із Харківського механіко-машинобудівного інституту, відкрили **Механічний факультет (МФ)**, першим деканом якого став доцент Чурилін М. М., а з 1 вересня 1964 р. відповідно до наказу МВіССО УРСР № 194 від 15 квітня 1964 р. факультет нафтової і газової промисловості поділи на два: **Геологорозвідувальний (ГРФ)** та **Газонафтопромисловий (ГНПФ)**.

До геологорозвідувального факультету, деканом якого обрали доцента Філатова В. М., відійшли спеціальності: “Геологія та розвідка нафтових і газових родовищ”, “Геофізичні методи пошуків і розвідки корисних копалин” та “Економіка і організація нафтової і газової промисловості”, а до газонафтопромислового – всі інші спеціальності переведеного зі Львова нафтового факультету.

Першочерговим завданням колективу газонафтопромислового факультету було освоєння виділених йому приміщень, налагодження та методичне забезпечення навчального процесу, відновлення перевезених зі Львова та створення нових навчальних і науково-дослідних лабораторій, доукомплектування професорсько-викладацького складу та відкриття нових або поновлення роботи базових кафедр. В 1963/64 навчальному році була поновлена робота кафедр “Буріння нафтових і газових свердловин”, “Розробки та експлуатації нафтових і газових родовищ”, завідувачами яких обрали доцентів Скачедуба О. М. та Савенкова Г. Д., а в 1964 р. відкрили нову кафедру “Газонафтопроводів, газосховищ і нафтобаз”, першим завідувачем якої обрали доцента Хізгілова І. Х.

Спершу факультету виділили приміщення в корпусі по вул. Лепкого, 28, а з 1966 року він перебазувався у звільнений Центральною науково-дослідною лабораторією (ЦНДЛ) корпус по вул. Суворова, 22.

В 1966/67 навчальному році на базі спеціальностей “Автоматизація виробничих процесів видобутку та транспорту нафти і газу”, “Автоматизація виробничих процесів переробки нафти і газу” газонафтопромислового факультету та спеціальності “Економіка і організація нафтової і газової промисловості” геологорозвідувального факультету відкрили факультет **Автоматизації і економіки**, деканом якого обрали доцента Лесюка О. І.

На газонафтопромисловому факультеті залишились спеціальності: “Буріння нафтових і газових свердловин”, “Розробка та експлуатація нафтових і газових родовищ”, “Проектування та експлуатація нафтогазопроводів, газосховищ і нафтобаз” та “Спорудження газонафтопроводів, газосховищ і нафтобаз”.

Переїхавши на нове місце колектив факультету зосереджує свою увагу на вдосконаленні та розширенні навчальних та науково-дослідних лабораторій, оснащуючи їх приладами, пристроями та установками, одержаними в спадщину від ЦНДЛ і виробничих нафтогазових підприємств, коригуванні проекту нового навчального корпусу, спорудження якого передбачалось по вулиці Карпатській, 15 і в подальшому створює студентські будівельні загони для допомоги будівельним

організаціям. Крім цього, факультет проводить відповідну роботу, пов'язану з його кадровим забезпеченням.

Інтенсивний розвиток ІФФЛП, обумовлений зростаючими потребами в спеціалістах газонафтопромислового профілю, поставив на порядок денний питання його реорганізації. Наказом МВіССО №4 96 від 23 грудня 1966 р. була оголошена Постанова Ради Міністрів СРСР № 912 “Про організацію Івано-Франківського інституту нафти і газу”, а в наказі ректора Львівського політехнічного інституту № 25 від 13 січня 1967 р. “Про організацію Івано-Франківського інституту нафти і газу (ІФІНГ)” на базі ІФФЛП з такими факультетами: механічним, геологорозвідувальним, газонафтопромисловим, автоматизації і економіки та загальнотехнічним.

Газонафтопромисловий факультет упродовж другої половини шістдесятих і початку сімдесятих років суттєво зміцнив свій науково-педагогічний потенціал. За вказаний період професорсько-викладацький склад факультету поповнили професори Іванов Т. Ф., Кравченко І. І., Ясов В. Г., доценти Абдулін Ф. С., Акульшин О. І., Банатов В. П., Стетьоха Є. І., Фролов К. Д., Хізгілов І. Х., Шнерх С. С. та випускники аспірантур – кандидати наук Бойко В. С., Васько І. А., Векерик В. І., Волобуєв А. І., Гаген Ю. Г., Зінченко В. К., Касперович В. К., Кондрат Р. М., Кошкуніч Я. С., Мердух М. І., Навроцький Б. І., Орінчак М. І., Попадюк Р. М.

В 1972 році кафедру “Газонафтопроводів, газосховищ і нафтобаз” поділили на дві – “Транспорту та зберігання нафти і газу” (завідувач доц. Хізгілов І. Х.) та “Спорудження трубопроводів і сховищ” (завідувач доц. Гаген Ю. Г.).

Сімдесяти роки були для факультету роками активізації навчальної, навчально-методичної, науково-дослідницької, господарської та громадської робіт. Факультет бере активну участь в будівельних роботах на спорудженні студентського містечка, для цього були організовані студентські будівельні загони, бійці яких закріплювалися за бригадами будівельників. Навчальний процес для будівельних загонів був організований за спеціальними графіками у вечірню зміну.

В 1973 р. факультет переселився в новозбудований навчальний корпус по вул. Карпатській, 15. Значне розширення навчальних площ та високий рівень професорсько-викладацького складу дозволили колективу факультету зосередити увагу на подальшому вдосконаленні навчального процесу та наукової роботи. Вдосконалюються навчальні та створюються нові науково-дослідницькі лабораторії, облаштовуються спеціалізовані кабінети, розширюється запровадження у навчальний процес технічних засобів і новітніх технологій навчання, комп'ютерної техніки, на кафедрах облаштовуються дисплейні класи, тренажерні комплекси, вдосконалюється методичне забезпечення навчального процесу та виробничих практик, розширюється зв'язок зі спорідненими навчальними закладами та промисловими підприємствами.

В 1967 р. на базі спеціальностей “Проектування та експлуатація газонафтопроводів, газосховищ і нафтобаз” та “Спорудження газонафтопроводів, газосховищ і нафтобаз” газонафтопромислового факультету організували факультет **Нафтогазопроводів**, першим деканом якого обрали доц. Глобу В. М.

На газонафтопромислому факультеті залишились дві випускаючі кафедри “Буріння нафтових і газових свердловин”, “Розробка та експлуатація нафтових і газових родовищ” і закріплені за ним загальнотехнічні кафедри: “Історії КПРС”, “Фізвиховання і спорту”, “Іноземних мов”, “Хімії” та “Вищої математики”.

У 80-х роках в інституті й на факультеті була запроваджена безперервна підготовка студентів з обчислювальної техніки та значно активізована профорієнтаційна робота серед шкільної та робітничої молоді в районах розташування нафтогазових підприємств. З цієї метою факультет бере активну участь у формуванні складу виїзних комісій, які забезпечували прийом документів та вступних іспитів безпосередньо в центрах розташування нафтогазових підприємств. Такі комісії працювали на теренах СРСР, зокрема на Сахаліні (м. Оха), в Якутії (м. Якутськ), Казахстані (м. Гур'єв), Туркменії (м. Чарджоу), Узбекистані (м. Карші) і продовжують працювати в Україні в містах Полтава, Чернігів, Красноград, Охтирка, Прилуки та в АР Крим (м. Чорноморськ). Крім того, викладачі факультету включались до складу Державних екзаменаційних комісій споріднених середніх технічних закладів з метою відбору найкращих випускників для подальшого навчання в інституті. Ця робота дала позитивні результати, бо одночасно вирішувались питання забезпечення конкурсного відбору та розподілу випускників за місцем прийому.

У 1985 році в зв'язку з реорганізацією на базі факультету “Автоматизації і економіки” створили факультет “Автоматизації і електрифікації”, а спеціальність “Економіка і управління в галузях паливно-енергетичного комплексу” повернули на газонафтопромисловий факультет.

В 1987/88 навчальному році за значний внесок у підготовку спеціалістів для нафтогазової промисловості СРСР та вагомі успіхи в науковій роботі колектив газонафтопромислового факультету був нагороджений Почесною грамотою ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ЦК ВЛКСМ та ВЦСПС.

У 1991 році факультет започаткував підготовку спеціалістів нафтогазового профілю для Індії, Пакистану, Йорданії, Ізраїлю, Болгарії та Монголії.

У 1992 році на базі спеціальності “Економіка і управління в галузях паливно-енергетичного комплексу”, вилученої зі структури газонафтопромислового факультету, був організований факультет **Економіки і менеджменту**, деканом якого обрали проф. Лесюка О. І.

На початку 90-х років інститут і факультет проводять підготовчу роботу до переходу на триступеневу систему підготовки фахівців, котра передбачає розподіл навчального процесу на три етапи. На першому етапі студенти здобувають загальну вищу освіту, орієнтовану на певну галузь виробництва і здобувають кваліфікацію “бакалавр”, на другому набувають фундаментальні знання з обраної спеціальності і здобувають кваліфікацію “спеціаліст”, а відмінники навчання поглиблюють фундаментальні знання в обраній галузі, освоюють методики і виконують певні наукові дослідження, результати яких використовують для написання магістерської роботи і після її захисту здобувають кваліфікаційний рівень “магістр”. Підготовку фахівців за такою системою в інституті розпочали в 1992 році на факультетах газонафтопромислового та нафтогазопроводів.

Впродовж 1991–1992 років в інституті була проведена самоатестація структурних підрозділів, матеріали якої послужили підставою для ліцензування відповідних спеціальностей і подальшої державної акредитації інституту. В 1993 році Державна акредитаційна комісія прийняла рішення про акредитацію ІФІНГ за IV-м рівнем.

Наказом Міністерства освіти України № 147 від 18 травня 1994 р. була оголошена Постанова Кабінету Міністрів України № 244 від 20 квітня 1994 р. про створення на базі ІФІНГ Івано-Франківського державного технічного університету нафти і газу (ІФДТУНГ). Першим ректором університету став професор Крижанівський Є. І.

В 1994 році на факультеті організували кафедру “Морські нафтогазові споруди” (завідувач кафедри професор Яремійчук Р. С.) та здійснили перший набір студентів на спеціалізацію “Морські нафтогазові технології”.

Дев'яності роки для факультету були особливими, і це пов'язано з розпадом СРСР та здобуттям Україною незалежності. Це обумовило деполітизацію навчального процесу та реформування системи освіти. Значна увага була приділена повному переходу на викладання українською мовою, розробці нових навчальних планів, підготовці методичних розробок, конспектів лекцій, навчальних посібників і підручників державною мовою, розширенню навчально-лабораторної бази, створенню спеціалізованих аудиторій, кабінетів, класів персональних комп'ютерів, тренажерів та ін. Кафедри підготували й запровадили в навчальний процес додаткові дисципліни, передбачені навчальними планами підготовки спеціалістів різних спеціальностей та кваліфікаційних рівнів. Науковці факультету брали участь у підготовці національної програми “Нафта і газ України до 2010р.” та “Державної програми розвитку робіт з видобування нафти і газу в українських секторах Чорного та Азовського морів”.

На переломі тисячоліть факультет провів відповідну підготовчу роботу для переведення навчального процесу на кредитно-модульну систему, для цього були розроблені відповідні навчальні плани та започатковане їхнє втілення у життя в експериментальних групах. Метою цієї роботи є створення передумов для запровадження загальноєвропейської Болонської системи освіти.

За успіхи, досягнуті ІФДТУНГ у підготовці спеціалістів для нафтогазової промисловості та плідну науково-дослідну роботу Указом Президента України № 591/2001 від 7 серпня 2001 р. йому надали статус Національного й іменували Івано-Франківським національним технічним університетом нафти і газу (ІФНТУНГ).

Відповідно до економічних умов перехідного періоду факультет приділяє значну увагу створенню нових форм організації наукових досліджень, розробці та реалізації заходів щодо забезпечення їх багатоканального фінансування, зміцненню зв'язків із галузевими структурами та підприємствами.

Наукова робота на факультеті виконується в рамках напрямів, затверджених науковою радою університету: “Техніка та технологія буріння нафтових і газових свердловин” і “Розробка та експлуатація нафтових, газових і газоконденсатних родовищ”.

На базі проведених досліджень на факультеті сформувались наукові школи, які виконують великий обсяг робіт у нафтогазовій галузі на сучасному науково-технічному рівні та займаються підготовкою наукових кадрів вищої кваліфікації. Це школи, очолювані професорами Бойком В. С., Мислюком М. А., Кондратом Р. М., Коцкуличем Я. С., Яремійчуком Р. С. та Ясовим В. Г.

У 2003 році до факультету приєднали кафедру “Безпека життєдіяльності” (завідувач кафедри професор Семчук Я. М.), яка готує фахівців за спеціалізацією “Охорона праці в нафтовому виробництві”. Відтоді до складу газонафтопромислового факультету входять чотири випускючі кафедри, які здійснюють підготовку фахівців за спеціальностями “Буріння” та “Розробка та експлуатація нафтових і газових родовищ”, до якої входять спеціалізації “Розробка та експлуатація нафтових родовищ”, “Розробка та експлуатація газових і газоконденсатних родовищ”, “Морські нафтогазові технології” та “Охорона праці в нафтовому виробництві”.

Відповідно до Генеральної угоди про спільну діяльність між ІФНТУНГ та підприємствами нафтогазової галузі України в 2004 році при інституті післядипломної освіти з участю фахівців газонафтопромислового факультету створений Тренажерний буровий центр (ТБЦ) ІФНТУНГу, обладнання для якого придбали за кошти нафтогазових підприємств, а налаштування, випробування та пробну експлуатацію провели за допомогою спеціалістів компанії “Drilling Systems LTD” (Англія). У жовтні 2004 року ТБЦ був акредитований у “Міжнародному Форумі Управління Свердловинами ІWCF” з видачею “Сертифікату акредитації в ІWCF”. Таким чином ТБЦ

ІФНТУНГ набув права міжнародної сертифікації бурового персоналу з видачею відповідних документів з міжнародним визнанням.

Запорукою успішної діяльності факультету є високий науковий потенціал професорсько-викладацького складу. Нині на кафедрах факультету працюють 47 викладачів, з них 8 професорів, 24 доценти та 15 асистентів.

Матеріально-технічна база факультету відповідає вимогам навчального процесу і дозволяє вести підготовку та перепідготовку фахівців нафтогазової справи на сучасному рівні. До послуг студентів і слухачів спеціалізовані кабінети, комп'ютерні класи, навчальні тренажери, предметні та науково-дослідні лабораторії, науково-технічна бібліотека, спортивний комплекс, поліклінічне відділення, санаторій-профілакторій та база відпочинку.

Контингент студентів налічує біля 950 осіб, котрі здобувають освіту за 4-ма цивільними та однією військовою спеціальностями.

За роки становлення та функціонування факультету було підготовлено 10 803 інженери нафтогазового профілю, а саме: 627 геологів, 457 геофізиків, 4 236 буровиків, 2 381 експлуатаційник, 502 промислових механіка, 725 технологів нафти і газу, 731 економіста, 139 автоматиків виробничих процесів, 891 механік трубопровідного транспорту, 85 морських нафтогазових технологів та 29 спеціалістів з охорони праці в нафтовому виробництві.

Понад 30 випускників факультету стали докторами і більше трьохсот – кандидатами наук.

Наші випускники працювали й продовжують працювати на всіх нафтогазовидобувних підприємствах, у науково-дослідних і проектно-конструкторських організаціях, навчальних закладах нафтогазового профілю України на посадах керівників, головних і провідних спеціалістів галузі, бурових, нафтогазовидобувних, геологорозвідувальних, нафтопереробних підприємств та магістральних трубопроводів. Багато хто продовжує працювати в країнах колишнього СРСР, державах Європи, Азії, Америки та Африки, зокрема в Китаї, В'єтнамі, Монголії, Бірмі, Пакистані, Афганістані, Ірані, Іраку, Алжирі, Єгипті, Сирії, Конго, Канаді, Аргентині, Лівії, Мексиці, на Кубі, в Польщі, Болгарії, Німеччині та ін.

В різні періоди для роботи у вищих школах зарубіжних країн відряджали наших викладачів: у Бірму – Тирмана Є. М., у Польщу – Шнерха С., в Алжир – Касперовича В. К., Нечаєва О. І., Тищенко О. В., в Афганістан – Васька І. А., Зінченка В. К., Осташова В. М. та Попадюка Р. М., в Румунію – Білецького М. М. та Навроцько. Л. Б. І.

З моменту заснування і функціонування нафтового факультету ЛПІ та його кривного спадкоємця – газонафтопромислового факультету ІФНТУНГ і до сьогодні деканами його в різні часи були:

доцент Єременко Терентій Юхимович (1947–1951 рр.);
 доцент Савенков Георгій Дементійович (1951–1959 рр.);
 професор Кузнецов Василь Іванович (1959–1962 рр.);
 доцент Васинчук Семен Іванович (1962–1963 рр.);
 доцент Федоров Артур Олександрович (1963–1967 рр.);
 доцент Стетюха Євген Іванович (1967–1970 рр.);
 доцент Банатов Володимир Петрович (1970–1971 рр.);
 доцент Гаген Юрій Георгійович (1971–1972 рр.);
 доцент Майдан Євген Павлович (1972–1979 рр.);
 доцент Тищенко Олександр Володимирович (1979–1984 рр.);
 доцент Васько Іван Антонович (1985–1996 рр.);
 доцент Малярчук Богдан Михайлович (1996–1999 рр.);
 професор Коцкулич Ярослав Степанович (з 1999 р. до сьогодні).

З деканів, котрі очолювали факультет, 9 відійшли від нас навіки. Це Єременко Т. Ю., Савенков Г. Д., Кузнецов В. І., Васинчук С. І., Федоров А. О., Стетюха Є. І., Банатов В. П., Гаген Ю. Г., Майдан Є. П. Наш колектив зберігає про них добру пам'ять.

Ми переконані, що у сьогоднішніх наших досягненнях є частка невтомної праці, завзяття, ентузіазму, інтелекту та душевного тепла всіх, хто в різні часи був і є причетними до справ факультету, хто впродовж десятиліть створював і примножував його добру славу.

Користуючись нагодою, вітаємо колективи факультетів механічного, геологорозвідувального, автоматизації і електрифікації, нафтогазопроводів та економіки і менеджменту, створених на базі спеціальностей нашого факультету, всіх своїх випускників, котрі працюють як в Україні, так і за її межами, професорсько-викладацький склад і всіх співробітників з 60-річним ювілеєм факультету.

Бажаємо всім, хто пов'язав своє життя з нафтогазовим комплексом, доброго здоров'я, особистого щастя, творчих успіхів у професійній діяльності й усіх земних благ.

